

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 92.776 van 29 januari 2001  
in de zaak A. 99.408/IX-2670.**

In zake : Guido PEERSMANS,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat E. DE SIMONE,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Sint-Jansplein 49/6

tegen :

De Post.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Guido PEERSMANS op 15 januari 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing genomen door De Post, via de Postmeester van Antwerpen 1, Dhr. COLPAERT, op 14.11.2000, zoals aan verzoeker betekend op 15.11.2000, waarbij verzoeker bij gebreke aan 'vrijwillige' keuze ten laatste op 15.11.2000 voor 11.30 uur; vanaf 20.11.2000 zou worden overgeplaatst naar de nachtvacatie";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 2001 om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad  
L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van  
advocaat E. DE SIMONE, die verschijnt voor verzoeker, en

van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker eveneens op 15 januari 2001 een verzoekschrift heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van voornoemde beslissing;

Overwegende dat de vordering tot schorsing en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van elkaar onderscheiden vorderingen zijn waartussen de verzoeker een keuze kan maken in functie van de dreiging die hem boven het hoofd hangt maar die elk een specifieke rechtsgang op gang brengen; dat het beroep doen op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid de rechter er immers toe verplicht de vraag naar het bestaan van de dringende noodzakelijkheid in zijn beslissing te betrekken en met name de vordering af te wijzen wanneer de dringende noodzakelijkheid niet aangetoond wordt; dat in de beide procedures de rechten van de verdediging ook beduidend anders geregeld zijn en dat de organen van de Raad van State, naar luid van artikel 16 en volgende van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, in de twee gevallen ook verschillende procedures moeten volgen; dat te dezen inhoudelijk in de beide vorderingen tot schorsing geen verschil te bespeuren valt tussen de uiteenzetting die het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet aantonen; dat verzoeker

aldus zelf de uiterst dringende noodzakelijkheid lijkt te ontkennen door tegelijk een gewone vordering tot schorsing in te dienen; dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid immers veronderstelt dat de gewone vordering tot schorsing niet vermag het onheil dat de verzoekende partij overkomt, te voorkomen en dat verzoeker ook ter zitting niet uitlegt hoe hij in die logica desalniettemin de beide vorderingen tegelijk heeft kunnen indienen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari 2000 en een, door :

de H. L. HELLIN, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,  
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**V. WAUTERS.**

**L. HELLIN.**